

[Glistrup]

besjælet af, er så vidt forskellig fra den, man møder, hvis man går ud på gader og stræder – eller bare bevæger sig inden for dette folketings 10 partigrupperinger – for at finde ud af, hvad der er moralsk fordømmeligt, og hvad der ikke er moralsk fordømmeligt.

Med andre ord: skal dette forslag til afstemning i 1980'erne, må ethvert indsigtfuldt menneske stemme nej.

Men lad os så bevæge os tilbage ad tidsparallelogrammet, eller hvad sådan noget hedder, og tro, at vi på Jacob Paludans manér kan komme tilbage til 1930'erne eller 1920'erne, og spørge: hvordan ville vi have reageret, dengang der var en konform skatteretlig opfattelse og skatten ikke var noget, der i den grad trykkede og generede menigmand, som den gør i øjeblikket? På det pågældende tidspunkt ville man selvfølgelig have sagt: dette er et spørgsmål om, at man skal overveje borgerens forhold over for statsmagtens forhold. Det er, som det bl.a. er fremgået af fru Eva Møllers og hr. Hans Jørgen Holms indlæg, sådan, at der er meget væsentlige hensyn at tage til borgerens retssikkerhed. Han skal ikke kunne udsættes for efterfølgende pludselig at blive påduttet: du har nok udelukkende tænkt i skattemæssige baner. Manden har måske hørt til hr. Lykkesofts store befolkningsmajoritet, de mennesker, der overhovedet ikke drømmer om at tænke i skattemæssige baner, men som bare surt betaler deres skat, som ikke orker andet end at betale deres skat. En bunke af de mennesker vil kunne blive hængt op på, at de nok udelukkende har tænkt i skattemæssige baner, alt efter hvordan det behager nogle chefredaktører på Ekstra Bladet eller Aktuelt, eller hvor det nu er, pludselig at lave en kampagne vedrørende f.eks. understøttelseskontrakter eller fondsdannelser, eller hvad man nu kunne tænke sig. Skatteyderne kan altså så glimrende komme ud for med tilbagevirkende kraft at blive påduttet: I har udelukkende tænkt i skattemæssige baner.

Hvem er det så, der skal løse denne konflikt imellem borgeren med hans krav på retssikkerhed på den ene side og på den anden side den statsmagt, der altså ikke har formået at skrive tilstrækkelig klare og enkle og alment accepterede love? For det er trods alt statsmagtens fejl, at dette problem overhovedet opstår. Det skyldes udelukkende flertallet i denne sal, at vi overhovedet har

det problem, at der kan være nogen som helst tvivl om, hvordan vores skattelove skal forstås. Hvis vi herinde skrev skattelovene klare og enkle og letforståelige på god Jyske Lov-manér, så var det problem overhovedet ikke til stede. Det er jo udelukkende vores eller flertallets fejl herinde, at vi overhovedet har det problem. Men nu skulle altså borgeren undgælde for det i visse situationer.

I hvilke situationer skulle han så undgælde for det? Ja, man skal have en skønskerklæring fra en psykiater om, hvad der udelukkende har været den pågældendes motiver, da han traf sine beslutninger 20 eller 25 år før. Så lang tid går der ofte med den slags sager. Så skal domstolene efter forslaget kunne sige, at det er noget, der altså ikke skal have virkning efter bogstaven. De skal kunne sige det, men om de siger det eller ej, det vil bero på den pågældende dommers forestillingskreds. Det vil være meget, meget farligere end spekulationsbegrebet, som det var hr. Lykkesofts største fortjeneste som skatteminister at få ophævet. Det vil være væsentlig værre, hvis man skal til at lave disse hjernevivisektioner, der er tale om at man skal sætte dommerne til.

Det skal altså afgøres af en dommerstand, som kommer med en meget speciel baggrund. De har ikke særlig megen indsigt i skattemæssige og økonomiske forhold, for de har levet hele deres puppeliv i noget, som ligger fuldstændig uden for den pulveriserende verden, hvori dette formodes at foregå.

Måske med 4 stemmer mod 3, eller hvordan nu afgørelsen til syvende og sidst vil falde i højesteret, vil vi da se en afgørelse enten den ene vej eller den anden vej – med ruinerende konsekvenser for måske meget store og betydelige arbejdspladser – hvor man kan have sine mistanker om, at det falske lod i vægtskålen, der førte til, at flertallet blev, som det blev, simpelt hen bare var en spekulation henne på Rådhuspladsens chefredaktørkontor om, hvad der ville sælge flest eksemplarer af Ekstra Bladet: om nu Ekstra Bladet skrev tværs over sin forside, at man skal frifinde manden som en overlæge Hilden eller man skal dømme ham som en Bonde Nielsen; altså hvor det faktisk fuldt og helt bliver overladt til gadens parlament.

Det er faktisk det, som vil være følgen. Det er i den grad en knægtelse af alt, hvad der hedder retssikkerhed, alt, hvad der hed-